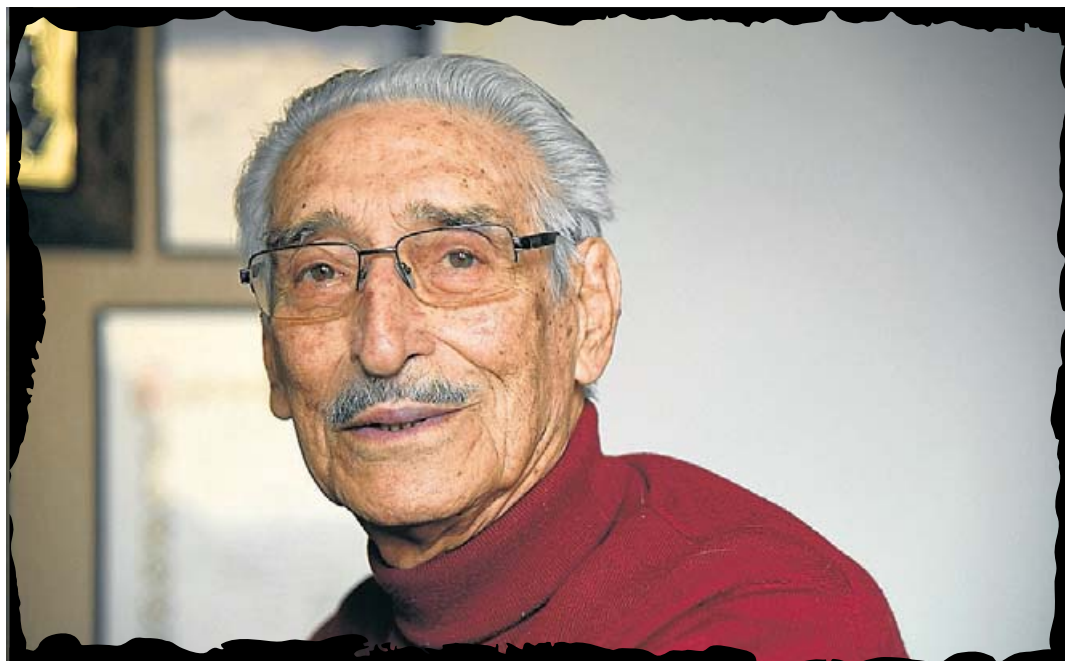

HORACIO SEGUÍ

Juan Manuel Morales

HISTÒRIES D'UNA CÀMERA DE FOTOS

El Col·legi de Periodistes de Catalunya acull fins al 14 de març una exposició que repassa més de seixanta anys d'ofici amb una cinquantena de peces del fotoperiodista

TEXT

Toni Vall

L'Horacio no para. Té noranta-un anys i la feina li duraria fins que en fes dos-cents. Cada dia escaneja amb paciència negatius i còpies, les penja al seu Facebook i contesta a tothom que li deixa comentaris. Les fotos que penja sempre tenen històries maques per explicar. Històries de Barcelona i dels seus barris, del Barça, de la música dels anys seixanta, de personatges oblidats o potser molt coneguts però amb facetes poc sabudes. El fons fotogràfic d'Horacio Seguí és un tresor. En va cedir una part a l'Arxiu Nacional de Sant Cugat i una altra part la va vendre al Futbol Club Barcelona. Però a casa seva, ben classificat, conserva encara un bon gruuix de material, que l'ocupa i l'apassiona com el primer dia, com si tingués trenta anys i encara recorregués tots els camps de futbol del país, com si encara visités els principals festivals de música d'Europa, com si encara el coneguessin pel nom i

el cognom tots els futbolistes de la lliga espanyola. És un dels fotoperiodistes més destacats del país, ja fa uns anys que es va retirar de la feina activa i els reconeixements, malgrat merèixer-los, no li fan ni fred ni calor. Fa quatre anys vam escriure plegats el llibre *La meua vida en un clic* (Editorial Base), que repassa la seva llarga i intensa trajectòria de fotògraf. Un llibre que es queda curt, molt curt, per explicar la vida de l'Horacio. El dia 14 de desembre es va inaugurar al Col·legi de Periodistes de Barcelona l'exposició *Horacio Seguí, una vida dedicada al fotoperiodisme*. Comissariada per la periodista Esther Molas amb la col·laboració de Gemma Fàbregas, l'exposició repassa amb una cinquantena de peces més de seixanta anys d'ofici. És una oportunitat fantàstica per descobrir el llegat del fotògraf i entendre amb una petitíssima mostra quins han sigut els territoris llaurats i fecundats pel protagonista. L'exposició durarà fins al 14 de març.

Posar en valor el fotoperiodisme

D'entrada és rellevant que finalment el Col·legi de Periodistes reconegui la vàlua de l'obra de Seguí. Per què? Doncs perquè una de les seves cebes fonamentals ha sigut la posada en valor i el reco-

neixement de la propietat intel·lectual de l'obra dels fotoperiodistes. Pocs han lluitat com ell per aconseguir que els diaris signin sempre les fotos i per donar eines legals si els drets d'autor són vulnerats. D'això tracta la primera part de l'exposició, un homenatge als companys fotoperiodistes que han acompanyat l'Horacio al llarg dels anys. La segona part és un recull de portades de revistes il·lustrades amb les seves fotos. *Velocidad*, *Discóbolo*, *Cine en 7 días*, *Fans*, *Diario Femenino*, *Ondas*, *Romántica Barça*, *RB*... Les publicacions periòdiques en què va publicar les seves fotos són incomputables. Durant una primera etapa de la seva carrera -va combinar durant uns anys la fotografia amb la seva feina al Banco Hispano Americano- va especialitzar-se en el periodisme musical: festivals de cançó per Espanya i Europa -l'Eurovisió de Massiel, però també Sanremo, el Festival de la Cançó Mediterrània...-, sessions per a discogràfiques i retrats de totes les estrelles musicals del moment: Serrat i tota la Nova Cançó, Raphael, els Beatles, Nino Bravo, Bruno Lomas, Julio Iglesias, Adamo, Aznavour, Tom Jones, tots els solistes i els grups espanyols i catalans que ens puguin passar pel cap, Elton John, Aretha Franklin... La llista és interminable.

UN AMPLI LLEGAT L'extensa trajectòria d'Horacio Seguí comprèn imatges d'artistes com la de Joan Manuel Serrat al programa radiofònic *Pentagrama* el 1965; d'altres dels barris de Barcelona, com la imatge de la plaça Ildefons Cerdà del 1963, i centenars de fotografies del Barça que han passat a la història, com la de Johan Cruyff coneguda com *L'holandès volador*. Horacio Seguí

El futbol no va trigar a aparèixer. La seva fita és al·lucinant, difícilment comparable amb la d'un fotògraf esportiu a tot el món. Entre el 1972 i el 2002, l'Horacio va fer les fotos per a Ediciones Este dels cromos de futbol de totes les temporades de Primera Divisió. Una feina ingent que l'obligava a viatjar cada any a tots els camps per fer les fotos de tota la plantilla i que estiguessin a punt per poder editar els cromos a temps per a l'inici de temporada. Ni ell mateix s'explica com va ser capaç de fer-ho any rere any. Ho combinava amb la feina per a *As* i *As Color*, per als quals cobria els partits del Barça. Durant el mandat d'Agustí Montal va ser el fotògraf oficial del club, la qual cosa significava estar disponible sempre que els compromisos del primer equip i les seccions ho reclamessin.

L'apartat dedicat al Barça dins l'exposició dona fe de com han canviat els temps i de com Seguí va viure intensament sobre el terreny de joc. Als fotògrafs se'ls permetia acostar-se molt als jugadors, podien entrar als vestidors, i Seguí fins i tot va arribar a entrar en quiròfans per fotografiar operaci-

ons de lligaments de jugadors! Esclar que la joia de la corona i una de les històries que guarda amb més estimació a la memòria és l'amistat que el va unir amb Johan Cruyff –l'exposició també en dona fe– des que va posar per primer cop els peus a Barcelona l'any 1970 com a jugador de l'Ajax, ja seguit de molt prop pel Barça.

Del 1972 al 2002 va fer les fotos dels cromos de la Primera Divisió

Una imatge per a la història

Les fotos al Camp Nou, a la Rambla i a Castelldefels són una delícia i un pròleg eloqüent al que passaria tres anys després. De fet, si hi ha una foto de Seguí que ha passat a la història és la coneguda com *L'holandès volador*, instantània del gol al porter Reina de l'Atlètic de Madrid el 22 de desembre del 1973 al Camp Nou. La rematada

acrobàtica del davanter en la seva fulgurant primera temporada va ser capturada pel dit de l'Horacio, que va pitjar el disparador de la seva amiga Leica en el moment precís. Una aventura més, una de tantes, com l'aventura de ser autodidacte, d'aprendre a fotografiar equivocant-se i a revelar cremant-se les mans mil i una vegades amb els productes químics

que fan l'emulsió que dona vida a la imatge gelatinosa. O l'aventura de fotografiar Dalí a Portlligat amb la policia franquista buscant-li després les pessigolles. O l'aventura de conèixer i fotografiar Salvador Allende a Santiago de Xile no gaire temps abans que fos assassinat. O l'aventura de la Guerra Civil, quan era petit: no ha oblidat les bombes, els trens que venien i marxaven, els jocs d'infància i la misèria de la postguerra. O l'aventura de saber-se precursor sense saber-ho. El seu arxiu dedicat a l'esport femení, per exemple, és per treure's el barret. Coneixedor de tots els locals de nit barcelonins, per feina, esclar, res de disbauxa, com recorda sempre. Amic d'artistes i futbolistes, refractari amb els que manen i condecoren. Condecorat, per cert, pel general Armada pocs mesos abans del 23 de febrer del 1981. Per què? Doncs per l'aventura de la mili, per ser perseverant i apassionat celebrant i commemorant cada any amb tota la companyia el servei militar a Berga del 1951. Se'n fa creus, quan s'enrecorda de tot el que ha fet, de tots els viatges, els dies fora de casa, lluny dels seus fills i la seva dona, la seva estimada Tina, a qui troba a faltar cada dia mentre escolta música, mentre escaneja, mentre pensa noves maneres d'explicar a tothom les seves fabuloses aventures. ●